

GOGA

Lucija Štepančič

Kar od nekod

Prvi del: **LILI**

1

Nikoli prej si ne bi mislil, da je vrt za tistim zidom lahko tako velik. In lep. Čeprav sem šel vsak dan mimo in to ne le enkrat. Zdaj pa je Suzana le pozvonila in vrata, ki so se začela počasi, prav po filmsko odpirati, so razkrila čisto nov svet.

»Pa da ne boš kaj težil,« je siknila proti meni. »In špecal.«

Kot po navadi sem ji odgovoril z enozložnico, ki bi lahko pomenila karkoli. Le da sem se zdaj ob tem še pošteno trudil, da bi prikrikl občudovanje, ki so mi ga vzbudili čudovito razrasli in strokovno pristrženi rožni grmi, za katere nisem vedel, da se imenujejo glicinije (vijolični cvetovi), ali jasmin (beli). Poleg okroglo obrezanih pušpanov, ki so, posajeni v preproste glinene lonce, stali, učinkovito postrojeni v vrsto. Leta 1981 so bile edina hortikultura, ki jo je lahko poznal mulc moje sorte, fižolove prekle pred neuglednimi lopami vrličkarjev in poteptana zelenica pred šolo. Mogoče še kakšne skrepenele begonije v betonskih koritih ob parkiriščih. Edini rajski vrt je bilo najti v ilustrirani izdaji Svetega pisma, pa še tam sta Adam in Eva pritegovala bistveno več pozornosti, čeprav

so jima figovi listi kot po naključju in nadvse pripravno zakrivali najzanimivejše telesne dele. Tukaj pa se je zeleno in cvetoče bohotilo, da je bilo veselje pogledati. Če me ni še bolj očarala vila, ki sem ji vse do takrat videval le streho, zdaj pa je bila kar na lepem pred mano, kot bi se vzela iz nekega drugega časa, če ne celo iz čisto drugega sveta. Razločno gosposka stavba me je merila skozi svoja okna, ki so bila bolj kot stenskim odprtinam podobna uokvirjenim slikam, dokončno pa me je premagala z oranžerijo, ki sem jo tudi zagledal sredi vsega tistega rastlinstva. Še Suzi, ki je bila očitno že večkrat povabljen sem, je kar nekoliko zvililo. Vsekakor se ji je že glas popolnoma spremenil, in merila me je z neizprosno strogostjo, kot bi hotela učinkovati odraslo in svetovljansko. Do konca tlakovane poti, ki je vodila do vhodnih vrat, se je že prelevila v osebo, ki je nisem poznal. Irena, ki sem se je spominjal še iz osnovne šole, naju je pričakala s kozarcema v rokah. Očitno je prav ona stanovala tukaj (kdo bi si mislil), praznovala rojstni dan in bila v tem trenutku že na začetku praznične okajenosti. Teatralno je cingljala z ledenimi kockami in še sama nekoliko poplesala, da ne bi zaostajala za njimi. Tako naj bi dokazala razvratnost svojega karakterja. »Oh, tamal je moral zraven, tastari so tečni,« je Suzi izgovorila ponarejeno vnemarno in pogledala vstran. Irena, ki se je prav tako pretvarjala, da ni opazila, da sem dve leti starejši od njiju, je z izkrivljenim nasmehom dala vedeti, da je tudi njen tamal doma, da bomo že nekako. In že sta bili zmenjeni, da se tamalih in tastarih, teh dveh nespodobnih vrst ljudi, ne omenja več. Sicer pa mi je v roke potisnila

koktejl, namenjen moji sestri. Prijeli sta se pod roko in odšli v hišo po novega. Si je pa vsaj lahko prižgala čik in se ob tem trudila, da bi bila videti brezupno zasvojena. A vsaj kašljala ni, kot toliko drugih vsenaokoli.

Kot da sem sam rinil v ta brlog buržujev, o katerih so nas v šoli učili, da so izkoriščevalci in sovražniki ljudstva. Ampak v tem trenutku je bilo za preživetje najpomembnejše prikriti, da sem tako rekoč gardedama in tukaj izključno zato, ker je tako zahtevala mama, jaz pa se ji že spet nisem znal upreti. Po njenem naj bi bil več kot primeren za odganjanje posiljevalcev, ki bi mojo delušno sestro utegnili zalezovati na pol kilometra dolgi poti do praznujoče sošolke. Po pravici povedano, si nisem mogel predstavljati, da bi se kdo tako drastično spozabil ravno nad njo: ni se mi zdela vredna niti greha niti zapora. Ampak mama je bila očitno drugačnega mnenja, zavaljeni zadek njene hčere naj bi neustavljivo privabljal, brez vsake pameti in estetskih meril, kot v živalskem svetu. In še sezona parjenja je bila, v maju. Seveda ni počakala, da bi se navdušil nad vlogo viteza.

Koktejl je bil smešno osladen in povrh patetično okrašen z rezino limone. Nobene sledi o cynarju, ki ga je ob večerih diskretno tankala moja mama učiteljica in ki je brez nadaljnjega ugajal tudi njenim kolegicam učiteljicam. Pri nas so se ga že kar nekajkrat skupaj nacukale, sicer ne preveč, a vendarle. Vse, kar sem uspel narabutati iz domačega bifeja (obvezni del omare v dnevni sobi), je bilo tako ali drugače grenko, ostro in trpko kot življenje samo, ob

aromah pelinkovca, travarice in brinjevca ter stričevske nedeljske vinske kislice se res ni bilo težko zaobljubiti, da nikoli, ampak res nikoli, ne bom postal pijanec. Viski in konjak, ki sem ju poznal iz filmov, sta bila dosegljiva le v obliki ponaredkov, ti pa so človeka, kot mi je že bilo dano preizkusiti na lastno pest, kaj kmalu prignali do bruhanja. Glede piva je bilo še kako dobro znano, da te naredi lenega in zavaljenega, od piva, tako sem si mislil, si kmalu videti star štirideset, če ne še več. Pijančevanja so me precej odbijala, pa naj so mi hihitajoče se prfoksarice še tako ugajale, šele v takem stanju so pokazale svojo človeško plat. Čisto nič ne bi imel proti, če bi prišle vsak dan pijane v šolo. Čeprav so v nalitem stanju koketirale z mojim fotrom in ga ves čas spravljale v zadrego, prav srčkan se jim je zdel. Srčkan? On? Z vsakim kozarčkom bolj?

In zdaj je grozilo, da se zgodovina ponovi natanko pri meni, punce, ki so se zmagoslavno usule iz hiše, so sicer spominjale na otročaje, ki bi se ga hoteli nacukati z lizanjem marmelade, a je vendar razločno zadišalo po nevarnosti. Kar od nekod se je pojavil občutek, da so sposobne marsičesa, a ob tem še popolnoma nepredvidljive. Niti misliti si ni bilo mogoče, kaj bi se zgodilo, če bi nekako zavohale, da sem priden mamin fant, ki staršem na ljubo hodi v glasbeno šolo in zna *Balado za Adelino* zaigrati kot sam Richard Clayderman. In kaj, če zavohajo, da sem, o groza, še devičnik?

Šestnajstletnic, ki so razigrano nalite bezljale vsenaokoli, sem se povečini še spominjal iz osnovne šole, od prvega razreda naprej (ko sem bil sam v tretjem), zdaj pa

so poskušale ustvariti vzdušje elegantne dekadence. Kot da so še prav pred kratkim vse brale Konsalika in vso tisto plažo, ki je s tako nasladno pedanco opisovala grešne zabave v nemški visoki družbi. Na skrivaj sem tudi sam še kako rad bral o industrialcih, ki se izbrano spozablajo v svojih vilah za visokimi zidovi. Take in podobne romane sem kradel mami, čeprav sem si prisegel, da se izobrazim v visoki književnosti in sem iz zbirke Sto romanov prebral že sedemindvajset knjig. Le da v nobeni nisem našel ničesar o tem, kaj storiti, če se nepripravljen znajdeš v neznani hiši, prepolni šolark, ki so ga dale na zob. Samo eden od klasikov je doživel nekaj podobnega, Orfej, njega so zadete babe raztrgale na koščke, ne da bi sploh vedele, kaj delajo.

Suzana se je pojavljala in izginjala skozi hrup, ki je vsenaokoli vztrajno in enakomerno naraščal, in čeprav je bila vsakokrat, ko sem jo pogledal, bolj nalita, je nekako le vzdrževala ležerno pozo. Take je nisem poznal. Pa ne, da je odrasla, ne da bi to opazil? Kako sem lahko pozabil, da se po navadi, na ekspedicijah, kot je tale, izgubiva že pred vrtcem Janina? In še bolj čudno, kako je lahko pozabila Suzana? Je res želela, da vidim, kako ga svira, potem pa se pred starimi skupaj pretvarjava, da sva bila na otročjem praznovanju rojstnega dneva s torto, svečkami in tetami? Zakaj bi me sploh prenašala tukaj, če že ni bilo pomembno, kako bom vse tole prenesel jaz? In že mi je bilo odgovorjeno, čeprav ne ravno v angleškem jeziku.

»Suzi se ga bo danes nalila kot svinja,« mi je zarezgetalo za hrbtom. Bila je punca, ki mi je ostala v spominu

kot nekdanja predsednica pionirske organizacije, soseda iz familije norih komunajzarjev. Spomnil sem se časov, ko mi je na dvorišču, že takrat za glavo višja od mene, težila zaradi obiskovanja verouka in zaradi birme. Zdaj pa: »A te je toliko skupaj, da jo boš nesel domov?« Od smeha toliko da ni bruhnila, je pa rignila in prhnila slino, ki bi zadoščala za vse sovjetske republike. Kaj bi rekel Marx, če bi jo videl v tem trenutku? Najbrž nekaj podobnega, kot tudi katerikoli drug klasik marksizma. Najbrž ne ravno tega, da je še dodatno in že prav neverjetno zrasla od takrat. Čeprav se je razpotegnila v kobilu, ki je bila na neki način celo privlačna.

Tudi sam sem moral biti že kar precej v rožicah, da mi je ob pogledu nanjo prišla na misel nekakšna jahalna oblika seksualnosti. Očitno je še naprej brala moje misli, saj se je hitro pobrala stran, prav reakcionarno prestrašena. Pa ne, da je seks pred poroko tudi pri komunistih smrtni greh? Sklenil sem, da se bom delal še veliko bolj pijanega, kot sem bil v resnici, za vsak primer, če bi tudi druge zaznale moje pohotne poglede. Pa niso. Predsednica pionirske organizacije je bila očitno najbolj rajcljiva. Nobena druga ni opazila, da bi še kako dobro vedel, kaj početi z njo. Kar na lepem mi je bilo tudi jasno, da je najbrž z vsako drugače. A sem tudi z grozo pomislil na možnost, da se mogoče že na sto kilometrov vidi, da nisem še nikoli z nobeno.

Ko sem začutil, da se je vzdušje za mojim hrbtom spremenilo, je bilo že prepozno. Vse je postalo nekako manj hrupno, a veliko bolj napeto. Še tobačni dim se je kar

nekako zgostil. Punce so prav očitno na nekaj čakale. Vsekakor na nekaj, o čemer nisem imel niti pojma, le to sem opazil, da so čakale že malo predolgo in da so se po malem že dolgočasile, kot mlade kokoške. Dokler se ni oglasil tenak glasek, cvileč od smeha: »Dajmo ga žgečkat!« In so tudi zares čisto vse navalile name, me podrle na tla in se še same usule, kamor je pač padlo. Njihove roke so bile kar na lepem vsepovsod, ali skoraj povsod. Dokler ni ena najmanjših in najbolj otročjih (ljubko neumna stvarca), tista, ki mi je priletela naravnost v naročje, vsa zgrožena odskočila in bila v hipu trezna. Takrat so tudi druge dojele, za kaj po vsej verjetnosti gre in se razbežale. Sicer pa jih je Irena že strogo merila z vrha stopnic. »Gremo! Je že!«

Takole prestrašenim jim ni bilo treba dvakrat reči, stampedo se je tokrat usmeril navzgor, proti skrivnostni vrsti elegantnih belih vrat, ki so, dostojanstveno zaprta, očitno čakala nanje, name prav gotovo niso. Še na misel mi ni prišlo, da bi jo ubral za njimi, čeprav me tudi ni posebej mikalo kar na lepem ostati sam. Irena, ki je v sledovih premogla celo nekaj kulture, me je s svoje prižnice na podestu ne preveč zaničljivo in niti ne pomilovalno pogledala, ter pomignila: »Lahko greš v dnevno, tam je dosti vsega, razkomoti se, kot da si doma, a boš?« Za njenim hrbtom so se vrata čudežno tiho po vrsti pozaprila in vse je pogoltnila tišina, ki jo je le še, kot iz velike daljave, tu in tam prekinil pritajen smeh z razločnim odtenkom živčnosti.

2

Dnevna soba se je z visokimi zastekljenimi vrati odpirala naravnost na vrt, kjer se je medtem do konca stemnilo. Spet prizor, kakršnega sem poznal le iz filmov, kot nalašč za zamišljeno vrtenje kozarca z viskijem in pozvanjanje z ledenimi kockami. V tišini sem si predstavljal buržujsko, verjetno industrialsko gospodo, ki si je vse to tako velikopotezno omislila, da bi se pred spanjem lahko še naužila svežega zraka in vonjav. Očitno so imeli dobro zorganiziran dnevni red. Čez dan izkoriščanje delavskega razreda, zvečer pa estetika in vzvišeni občutki. Ampak, po drugi strani, kaj je naredil pa socializem? Odpravil izkoriščanje, zraven pa vse zaprl v stavbe, podobne zapornom. Arestantsko vzdušje ni prevladovalo le v delavskih naseljih, ampak tudi tam, kjer je hotela prevladati ideja odprtosti, v brutalno zastekljenih šolskih avlah. Sonce, ki se je v odmorih izlivalo na nas, je bilo videti utrujeno in celo nekam oskrunjeno. Kaj hitro sem prišel do kraja svojemu znanju o arhitekturi in sklenil, da si v knjižnici ob prvi priložnosti izposodim nekaj zanimivega na to temo.

Vila me je povsem očarala, čeprav mi ni bilo povsem jasno, če mi sme biti všeč. Če bi me videle punce, ki sem

jih cenil in ki so posnemale videz punkovskih priležnic? Le kaj bi rekle? In še huje, kaj bi si mislile? Ampak takrat ni bilo šans, da bi katera od njih prišla vsaj blizu, zato sem sklenil uživati v čisto novih vtisih. Prvo kot prvo, prostor se je spodbudno razlikoval od naše temno rjave dnevne sobe s poceni sedežno garnituro. Kar boleče je postalo očitno, kako grdo je pohištvo, ki me je samoumevno obdajalo, že odkar sem vedel zase. Pred sabo sem namreč imel gosposko starinsko kredenco iz nekega drugega časa, zofe, naslanjače, čajne mizice, slike in vitrino s porcelanom. Svet je več kot očitno krepko obstajal že dolgo pred mojim rojstvom. In deloval tudi čisto ne glede name. Brez moje vednosti kopičil bogastvo in razvijal stil. Mene pa očitno zatlačil v mračno zakotje in z zanimanjem opazoval, če se bom sploh kdaj skobacal od tam.

Če bi me videle punkerice, bi jim rekel, da se nahajamo v filmu noir, tudi če pojma ne bi imele, o čem govorim (prav posebej razgledane itak niso bile), in tako bi ohranil vsaj nekaj njihovega spoštovanja. Sicer pa punc, ki smo jih cenili, nismo tudi želeli. Bile so, verjetno brez svoje privolitve, razdeljene na dva dela: na fantovske frajerke, ki smo se jih bali zaradi ostrih jezikov in ostre pameti, in na žensvene seksulje, ki smo se jih bali še veliko bolj, čeprav na drug način. V bistvu so se delile na tri dele, še na tiste, ki niso bile nič od tega, na nikakršne, dolgočasne in povprečne. Čeprav se ravno take nazadnje še najbolj srečno poročijo. In film noir? Iz kriminalk, ki sem jih gledal še na črno-beli televiziji, bi rekel, da popolnost ambienta kar kliče k zločinu. Vendar me je iz enega od kotov poklicalo

nekaj drugega. Zločin je moral tistega večera še počakati. Poklical me je klavir.

Ne pianino, na kakršnega sem razbijal v glasbeni šoli (doma nismo imeli niti takega). Tudi ne klavir, ki je sicer pravi, a je star in razklumpano črn kot krsta od Drakule. Klavir, ki sem ga zagledal, je bil nov. Edina vulgarno nova stvar v tem prostoru. Nov in bleščeče bel. Šminkerski klavir Richarda Claydermana. Pokrov je bil odprt. Tipke so vabile. Črno-belo so se smehljale. Stopil sem bliže. Tudi stolček je bil zraven, nalašč kot bi samo name še čakal. Naj ugriznem v to belo polakirano torto? Pa bom. Čeprav se zato za vse življenje spremenim v polizanca, ki bo starim babam igral trapaste sentiše. Naj se zgodi, kar se mora zgoditi. Da bo situacija še čisto do konca neumna, sem izbral *Balado za Adelino*, cukur, ki sem ga absolutno sovražil, sovražil vsako noto posebej, ki so ga pa ženske, mlade in stare, častile po božje. In menda sem ga jaz igral še posebno božansko. Čisto kot Clayderman. Tako so zatrjevale obiskovalke, ki jim je mama redno težila s posnetkom na kaseti.

Kako dolgo sem tako preigral? Čas je, če že ni nehal obstajati, ubral čisto drug tempo in nisem se mogel odločiti, ali se je upočasnil ali pospešil, le preklemansko Adelino sem raztegoval v vse smeri. V tem zapredku, ki se mi je tudi zdel vse bolj pajkovski, se je dalo še najbolj varno premišljati o šolarki, ki ji nisem vedel imena, o tisti, ki je malo prej (ali pa pred davnimi davnimi časi, v nekem drugem življenju) z dlanjo mimogrede in popolnoma nehote oplazila mojo trdo štrlino in takoj vse razumela. Se tudi punce bojijo nas, tako kot se mi njih? Je to sploh

mogoče? Bi se jih dalo prepričati, da bi se začele ljubiti z mano, kar vse naenkrat? Samo v filmu? Samo v sanjah? Ali tudi v resnici? Kaj bi moral reči, kaj storiti? In če že, če bi po nekem čudežu vse pristale na to, bi jih lahko obdelal vse do zadnje? Vseh petnajst ali dvajset ali koliko jih je že bilo? Je to sploh mogoče? In kaj bi medtem delale tiste, ki še ne bi bile na vrsti? Bi me gledale? (Ob tej misli me je še posebej vablivo zalilo ugodje.) Dokler ga ni izrinila precej verjetnejša misel, da si namreč prav zdaj hihitaje pripovedujejo, kako zelo mi je stal. Da znajo tudi punce govoriti prav tako grdo kot mi, če so le same, sem kar nekako vedel. Ali pa uganil, čeprav je Suzana s svojimi kompanjonkami vedno utihnila, kadar sem se znašel v bližini. Adelina gor ali dol, romantika gor ali dol. Za kazen sem se namenil Adelino izmučiti in zguliti do smrti od bruhanja. Njene ali svoje. Da bodo vedele, trape dvolične.

Skozi odprta zastekljena vrata je švignila senca. Kar od nekod. Z vajenimi koraki je premerila prostor in obstala poleg klavirja. Najprej sem mislil, da je katera od punc, ki so zrasle malo višje od ostalih. Če ni celo ex predsednica? Ampak pred mano je stal Tomindžeri, nihče drug kot on. Lokalna punk rockovska legenda. Frontman benda Apokalipsa in kralj vse scene, ki je hotela veljati za napredno. Kot bi ga sam hudič priklical od nikoder. Ne glede na to, kako zelo ni pristajal v ambient, kako zelo se ni ujel s stilnim pohištvom vsenaokoli.

»Zakaj pa si nehal igrati? Saj obvladaš?«

To je bilo čisto zadnje, kar bi pričakoval od punk rockerja, še večji šok od tega, da se je na lepem pojavil

pred mano. Vendar me je gledal popolnoma brez vsakega posmeha, kar je bilo pa še največje čudo. Tako sem nadaljeval, kjer sem prenehal. Ali vsaj približno tam, čeprav sem pošteno dvomil, da je tole igranje razumel tako ironično kot jaz sam. Kot vrhunec odtujenosti tega večera. On pa je pozorno poslušal moje igranje. Pogled, ki je bil zame čisto nov. To niti ni bil pogled prfoksarice v glasbeni šoli (ta je znala že z očmi odkimavati), še manj pogled ponosne mame, ki je prijateljicam pravkar povedala, da zna sin zaigrati Adelino in potem poslušá pričakovane in predvidljive komplimente: »Kako, da ne, saj je tudi na vitez podoben Claydermanu. Čisto tak nos ima, pa, oh, lase tudi.« Še najmanj pa je bil pogled vljudne zdolgočasnosti – tudi nekaj takega sem dobro poznal. A kot rečeno, nič od tega. Če že na kaj, je spominjal na pogled mehanika, zatopljenega v popravilo, v genija, ki je do te mere zaljubljen v delovanje motorjev, da ga napake zanimajo bolj kot brezhibnost. Tako ga vidim zdaj, v upočasnjenem posnetku. Takrat pa sem le bliskovito dojel, da mi tip noče nič hudega, še več, da me ima za sebi enakega. »Da vidimo zdaj, če znam jaz bolje,« je dobrovoljno zagodel in se spravil k igranju. Je bilo to samo za moje oči? Igral je Adelino! Niti ne tako, kot je Sid Vicious igral *My Way*, kot krulečo parodijo. Ne. Igral je popolnoma resno. Coprnice v glasbeni bi bile še pa še zadovoljne z njim. Moja mat bi bila pa celo vsaj malo ljubosumna. Da tole sranje igra bolje od mene? Le kako si drzne?

»Veš, da se večkrat vprašam, če niso vse ženske v resnici osladne in romantične. Samo, da si nekatere tega nočejo

priznati. Punkovk poznam eno malo morje, in ene so prav divje, ampak se moram včasih kar vprašati, če ni vse to samo poza.« Med govorjenjem je ležerno ubiral tipke in postal še sam podoben Claydermanu. Videti je bilo, da se tega zaveda in da ga podobnost zabava in nasploh je bil podoben mačku, ki je pravkar pomalical dobro spitano podgano. Dokler se ni Adelina ob njegovem ležernem komentarju »in tako naprej, bla, bla, bla« razpustila, njeno mesto pa je nepričakovano zavzel Beethoven. *Sonata v mesečini*. Tomindžeri, da igra kaj takega! In da mu je všeč! »Tole pa lahko poslušaj, kdorkoli si že. Tole še punkovcem ne bi škodilo,« je pripomnil, a nič več ležerno, pač pa že skoraj z izrazom vernika. Nakar mi je, še vedno sredi čarnega risa sonate, ponudil delo za vse poletje. Igral bi z njegovim bendom. Kaj mislim o tem. Bi šlo?

Punkovci, da potrebujejo pianista? In to piflarja iz glasbene šole? Se kdo norčuje iz mene? Ampak Tomindžeri je bil videti popolnoma resen, kvečjemu še nekako zvezdniško utrujen; mešanica je delovala s hipnotično močjo. Tako kot se je nedostopnost v tem trenutku mešala z ljubeznivostjo. S popolnoma nedoumljivo naklonjenostjo do mene. Spreletelo me je, da mu ugajam, resnično ugajam, pa čeprav od njega ne bi pričakoval nekaj takega. Za vse na svetu ga nisem upal vprašati, kaj vendar počenja v tej hiši strahov, prepolni trapastih punc. Je to kraj za legendo njegovega kova? Odgovoril mi je, kot bi mi zares lahko prebral misli. »Jaz sem tu doma. Kaj pa ti?«

Še preden bi lahko nepremišljeno bleknil, da me je na mamino zahtevo sem privlekla sestra (laže pa ne ciciban!),

se je z vrta zaslišalo lomastenje in takoj za njim paničen smeh, ob tem pa še daviteljsko riganje, ki je izdalo, da mora nekdo bruhati, pa čeprav po čednih cvetličnih gredicah. Tomindžeri je za hip otrpnil in takoj nato oživel v živahni firbčnosti. Skupaj sva se pognala skozi vrata, ki so bila bolj podobna oknom. Svetloba s ceste je osvetljevala Suzano, ki se je pravkar sklanjala prek čedno razcvetene gredice. Še v temi je bilo videti, da bo umrla, če ta hip ne bruhne. Ne bodi len, se je Tomindžeri pognal do nje, jo možato in odločno objel od zadaj in že je kozlarija poletela po cvetovih. Enkrat, dvakrat, trikrat. Prijem je še kako očitno dobro obvladal. Med rutinskim reševanjem dame v stiski pa mi je še razlagal, kako je v mojem igranju zaznal prav tisto energijo, ki jo je prej zaman iskal vsepovsod. Suzana, ki je že lahko brez pomoči stala, se je očitno vrnila med žive, on pa ji je namenjal le polovično pozornost, saj se je še vedno pogovarjal z mano. »Tako torej, zelo me veseli, da boš igral z nami. Zares.«

Čisto sem mu pozabil povedati, da moram prej še vprašati starše.